

af Forsørgelse. I Modsatning hertil mener Mindretallet, at Alderdomsforsørgelsen nødvendigvis forudsætter noget bestemt, som Modtageren har ubetinget Ret til, og som er tilstrækkeligt til vedkommendes Underhold.

Uagtet Mindretallet saaledes ikke kan betragte den i § 64 omhandlede Understøttelse som Alderdomsforsørgelse, har det dog, i Konsekvens med dets Bestræbelser for at gøre det foreliggende Lovforslag saa human overfor de trængende som muligt, stillet Ændringsforslaget Nr. 55. Dette gaar ud paa, at den Hjælp, der ydes til forsørgelsesberettigede Personer paa 60 Aar og derover, skal blive disse til Del uden nogen af de i Lovforslaget nævnte Betingelser, og uden Hensyn til, om vedkommende tidligere har nydt Understøttelse af det offentlige eller ikke. Kun i det Tilfælde, at han ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og ikke har faaet Æresoprejsning derfor, skal Kommunalbestyrelsen afgøre, hvorvidt Understøttelsen skal betragtes som Fattighjælp eller ikke. Vigelædes foreslaar Mindretallet, at Halvdelen af de her omhandlede Understøttelses samlede Beløb godtgøres Kommunerne af Statskassen.

Sluttelig skal Udvalget bemærke, at det allerede i forrige Rigsdagssamling udbad sig forskellige Oplysninger til Vejledning ved Bedømmelsen af de finansielle Følger saavel af Lovforslagets § 64 som af Flertallets Ændringsforslag under Nr. 56 og 61, i hvilken Anledning Indenrigsministeriet har ladet indhente Besvarelser af Landets forskellige kommunale Raad om en Række hermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal. Resultatet heraf følger i skematisk Form som Tillæg til nærværende Betænkning.

I Henhold til ovenstaaende stilles følgende

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 9.

1) 2det Stykke udgaar, og i Stedet for dette indføres:

„Inddrivelse og Afsoning af Underholdningsbidragene sker efter de for Inddrivelse og Afsoning af Faderens Underholdningsbidrag til uægte Børn gældende Regler.“

Til § 11.

2) Paragraffen affattes saaledes:

„Saa længe en Hustru, der har særegne Midler eller Indtægter, ikke er endelig skilt fra sin Mand, kan det, naar Manden falder Fattigvæsenet til Byrde, paalægges hende at yde Bidrag til hans Underhold.“

Bestemmelse om, hvor vidt det skal paalægges hende at yde saadant Bidrag, hvor meget hun skal yde, og hvorledes Bidraget skal erlægges, træffes af Overprigheden for det Sted, hvor hun har sit Ophold (Amtmændene og i Kjøbenhavn Overpræsidenten).“

Til § 12.

3) Paragraffen affattes saaledes:

„Bidraget, som Hustruen i Henhold til foranstaaende Paragraf skal udrede, kan efter vedkommende Fattigvæsens Begæring indrives ved Udpanning i Overensstemmelse med Reglerne i Loven af 29de Marts 1873, men kan derimod ikke jordrede afsonet.“

Til § 13.

4) I Linie 1—3 udgaa Ordene: „Lige som . . . overhovedet“, „den“ i 3dje Linie rettes til „Den“ og i 5te Linie rettes Ordene „ikke fritage“ til „fritager ikke.“

Af Flertallet (Berntsen, Bertelsen [Bejse A. S. B.], Feldthusen, B. Holm, Henning Jensen, L. E. Larsen, Dusen, B. Pedersen, C. Ravn, Rosager og Westergaard):

Til § 14.

5) I andet Stykkes første Punktum, Linie 7, sættes i Stedet for Ordene „saa-